

*Escola de Fades 1*

  
TOP  
FAIRIES  


SOMERSET



*Sílvia Tarragó Castrillón*

edebé

SOMERSET

*Escola de Fades 1*

TOP  
FAIRIES

SOMERSET

*Sílvia Farragó Castrillón*

**edebé**

© Silvia Tarragó Castrillón, 2013

© Edició: EDEBÉ, 2013  
Passeig de Sant Joan Bosco, 62  
08017 Barcelona  
www.edebe.com  
Atenció al client 902 44 44 41  
contacta@edebe.net

Direcció editorial: Reina Duarte  
Coordinació de producció: Elisenda Vergés-Bó  
Disseny: BOOK & LOOK

1a edició, setembre 2013

ISBN: 978-84-683-0854-8  
Dipòsit legal: B. 10250-2013  
Imprès a Espanya  
Printed in Spain

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra ([www.conlicencia.com](http://www.conlicencia.com); 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

*Compte amb allò que somies  
perquè es podria fer realitat.*

ANÒNIM



**PRIMERA PART**

*El concurs del segle*



## *Un secret sota terra*



Quan l'Èlia va obrir els ulls, va necessitar uns segons per recordar on era. Uns copets que es repetien rítmicament l'havien despertat. Plovia.

Els contorns dels mobles li van anar desvetllant que es trobava a les golfes on el seu avi havia passat els seus darrers anys. En la seguretat d'aquell amagatall, ella s'havia refugiat de l'enrenou de la revetlla. El cel havia cremat aquella nit de Sant Joan amb un desplegament de focs i ramells espurnejants. Capficada en la lectura d'*Els fets del rei Artús*, havia fugit del xivarri mentre la foscor s'anava imposant a la força dels esclats que se succeïen per tota la ciutat.

Finalment, el silenci va acabar per ofegar la cridòria. A ella la son la va vèncer al sofà de lectura.

L'Èlia va temptejar el terra a la recerca del seu mòbil. Va veure que encara no eren les sis de la matinada. La ciutat estava embolcallada per una flassada de quietud, esquitxada per una pluja tímida i amb prou feines audible.

Per sobre de la remor feble de l'aigua, l'estrany sorollet persistia.

Mentre s'aixecava, va adonar-se que allò provenia d'algun racó de les golfes. Potser s'havia deixat la finestra oberta, va pensar en aixecar-se per tancar-la.

Dreta al costat del sofà, va veure com una inesperada claror s'escolava a través dels vidres tot il·luminant el terra. Era com si un gran llum s'hagués encès sobre l'edifici on havien transcorregut els seus setze anys.

Es va apropar amb molt de compte cap a la finestra, al mateix temps que es protegia els ulls amb el dors de la mà. De sobte, la resplendor es va concentrar en un feix brillant que va travessar l'estada fins a il·luminar una prestatgeria del fons.

La resta continuava entre tenebres. Ja no se sentia el soroll.

A l'Èlia li va semblar que veia una mirada fugaç a l'altra banda dels vidres mullats. Va ser només un instant. Uns ulls havien refulgit al costat de la claredat nacrada, sense que ella pogués distingir si eren d'un animal o d'una persona. En recular espantada, la llum es va esvaïr com si mai no hagués existit.

A fora només hi havia la foscor.

\* \* \* \*

En la solitud de les golfes, va pensar que el que acabava de veure era la reminiscència d'un somni en aquella nit agitada.

A diferència de les seves companyes de classe, sempre havia preferit passar la nit de Sant Joan a casa seva, un antic edifici als peus de la muntanya del Tibidabo. La fascinava el solstici d'estiu amb les seves llegendes sobre la nit més curta de l'any, però no suportava el soroll dels petards. Per aquest motiu, després de sopar amb la seva família, havia pujat a la part més alta de l'habitatge.

Aquell era el seu cau. L'associava als seus millors records. El seu avi havia estat relegat allí quan els seus pares es van instal·lar a la casa, abans que ella nasqués. El vell Gabriel ja era vidu llavors



i no li va importar gens cedir la resta de l'habitatge a canvi d'aquell santuari de llibres i de silenci.

L'Èlia havia passat allà els seus moments més feliços. Li agradava aquell espai amb prestatgeries plenes de volums i objectes antics que tenien una història a explicar. En aquell lloc havia compartit amb ell els seus primers deu anys entre relats i jocs, llapis de colors i contes il·lustrats. Un univers màgic que es va apagar a la mort de l'avi.

Sis anys després, l'esperit d'aquell home que havia consagrat la seva vida a ensenyar llengua anglesa no havia abandonat del tot aquell espai.

Seguint les seves passes, l'Èlia s'havia interessat per l'idioma des de molt petita. S'havia promès que algun dia seria capaç de llegir els llibres victorians que ocupaven un prestatge especial en aquella biblioteca. Precisament el que havia il·luminat el feix de llum.

\* \* \* \*

Era prop del migdia quan, després de dormir unes hores més a la seva habitació, va baixar a esmorzar aquell diumenge. Mentre rosegava una torrada amb melmelada de nabius, va repassar endormiscada una llista de *phrasal verbs*. Al cap d'un parell de setmanes s'examinava del *First Certificate*. La preparació i l'examen havien costat una petita fortuna als seus pares i volia estar a l'alçada.

—Et sortirà fum del cap —va burlar-se la seva germana gran, que va entrar a la cuina amb el seu nou xicot, un noi ullerós amb el serrell ple de gomina—. Però potser t'aniria bé cremar-te els cabells per a què et fessis un canvi de *look*.

—Sento decebre't, Sara, però això no passarà.

—Que et surti fum del cap o que canviïs de *look*?

—Ni una cosa ni l'altra. M'agrada conservar el meu aspecte natural.

—A tu potser t'agrada, però amb aquesta mitja cabellera i la clenxa al costat espantes qualsevol noi que es mogui a cent quilòmetres al voltant. Tret que sigui evangelista recalcitrant, un *amish* o una cosa semblant. Almenys podries fer-te uns reflexos per animar aquest to castany.

—Deixa-la en pau, Sara... —va murmurar el noi—. Potser a l'Èlia no li ve de gust que es girin els païos quan va pel carrer.

—Tal com es vesteix, no hi ha cap perill.

—Què li passa a la meva roba? —es va defensar.

—Res! Aquest és el problema. Amb aquests jerseis amples i els texans barats cal tenir molta imaginació per endevinar que val la pena el que hi ha sota. L'embolcall SÍ que té importància, germaneta. Sofia Loren ho explicava molt bé: «L'atractiu és un 50% allò que tens i un altre 50% allò que pensen que tens».

—No t'esforcis, Sara, jo no sóc una *fashion victim* com tu. I, de fet, no necessites aquest fons d'armari que tens. Estaries maca encara que anessis amb xandall.

—Ho sé, però si trio bé el meu *look* aconseguixo que es fixin encara més en mi.

La Sara va mirar amb trapelleria el seu nou xicot, que la contemplava embadalit.

—Tens tres anys més que jo i t'has de cuidar —va dir l'Èlia amb dolenteria—. En tot cas, jo no sóc tan alta ni prima com tu. A mi no em quedaria bé aquesta roba tan sexi. A més, ja saps que odio les discoteques i les festes. Jo tinc altres interessos.

L'ullerós engominat va despertar de sobte de la letargia en què havia caigut, i li va preguntar amb curiositat:

—Quins són aquests interessos?

—Bé, falta una setmana per a l'examen. El professor d'anglès de l'institut m'ha ofert el seu ajut per a la prova de redacció.

L'únic problema és que he de compartir aula amb els totxos que han suspès la seva assignatura.

—Entre poc i massa —va puntualitzar la Sara mentre es passava els dits per la cabellera daurada—. Pots estudiar aquesta setmana i fer alguna cosa divertida les nits de juliol.

—És que m'avorreixo quan surto! L'endemà estic ensopida i tinc la sensació d'haver perdut el temps. Prefereixo quedar-me a casa.

—Això és perquè has anat a llocs soporífers. Un dia vindràs amb mi de festa i veuràs... Però per sortir amb mi el teu vestuari i maquillatge hauran de passar un càsting, estimada. Tinc una reputació.

Dit això, la Sara va picar l'ullet a la seva germana i va sortir de la cuina amb el noi al darrere com un gos faldiller.

\* \* \* \*

El cap de setmana va passar sense que l'Èlia tornés a pensar en aquella nit de Sant Joan.

El matí de dilluns, poc abans de sortir cap a l'institut, va pujar a les golfes. Buscava algun clàssic anglès per adquirir vocabulari amb el qual impressionar els examinadors.

Després de plantar-se davant de la prestatgeria de llibres victorians, els seus ulls van recórrer els lloms dels vells volums. De sobte, va recordar el que havia succeït la nit de la revetlla i es va preguntar si devia ser un senyal.

Mentre aixecava la pols en moure aquells llibres centenaris, un àlbum que ja havia llegit va caure darrere del moble.

Decidida a socórrer un d'aquells tresors del seu avi, no va dubtar a bellugar la llibreria amb força fins a separar-la de la paret. Quan va aconseguir moure-la prou per poder ficar-hi el braç, una rajola va sortir del seu lloc.

L'Èlia es va agenollar i va palpar amb cura la peça del mosaic per tal d'assegurar-se que no s'hagués trencat. La va aixecar a poc a poc i, davant la seva sorpresa, va veure que en el buit que havia quedat a la vista s'amagava un petit paquet rectangular.

L'embalum groguenc estava subjectat per unes cordes desgastades pel temps. Plena de curiositat, va desfer els cordons i va desembolicar el paper arrugat i brut.

Els seus ulls es van obrir com taronges davant d'aquell descobriment.

Rere aquella mortalla, va aparèixer un petit llibre de tapes marrons amb relleus daurats. Escrit en anglès amb lletres elegants i florides, a la coberta es podia llegir:

### *Contes i tradicions de les fades del món*

*~ Recopilació de Lady Emily Jacobs ~*

Va obrir-lo amb la precaució de l'arqueòleg que allibera la tomba d'un faraó.

Tenia les fulles clapejades de petites taques marronoses producte de moltes dècades d'humitat.

Una olor de floridura antiga la va transportar en el temps.

Va passar les primeres pàgines amb delicadesa. Es va aturar a la portadeta, que duia el mateix títol perfilat amb ploma. Sota les lletres, unes figures geomètriques destacaven sobre el fons negre. Li van semblar serps que enllaçaven els seus cossos allargats en un intricat combat.

Després d'aquesta pàgina va aparèixer el prefaci. L'havia escrit la mateixa autora per explicar els motius pels quals havia reallitzat aquell recull. Segons ella, els contes provenien de llegendes cèltiques sobre les fades que s'havien anat transmetent de manera oral des de temps immemorials. La dama havia dut a terme

una selecció d'aquelles històries gràcies a un col·lectiu al qual pertanyia i que era qui havia pagat l'edició del llibre: la Societat per a la Preservació de la Memòria de les Fades.

Li quedaven només uns minuts per sortir cap a l'institut, però l'Èlia va continuar llegint.

El primer dels contes duia per títol *Connla i la fada*. S'hi explicava com el fill del rei Conn havia conegut una bella donzella a qui ningú més que ell no podia veure. Ella li havia parlat del seu país i de la seva gent i li havia proposat de marxar junts. Malgrat els intents del pare del jove, en Connla «el de la cabellera vermella» havia acabat per seguir-la fins al seu món.

A la il·lustració que acompanyava el text, la fada vestia una vaporosa túnica i un delicat vel li cobria els llarguíssims cabells. Darrere seu es veia en Connla que, ansiós, estirava la mà intentant atrapar-la. Ell vestia una túnica més curta i fosca. Després d'ells, el rei i un druida ocupaven un tercer pla. Semblaven voler evitar la unió, però es veien llunyans i impotents. Al costat d'un arbre, la bella jove es girava per mirar el príncep mentre subjectava amb una mà el vel i amb l'altra, una poma.

L'Èlia va tancar el llibre amb delicadesa. Se li estava fent tard.

Va tornar a embolicar la relíquia i la va guardar dins la seva motxilla. Amb la ment encara ancorada en aquella imatge inquietant, abstreta, va baixar les escales.

Ja trobaria el moment d'examinar-ho amb més deteniment.



## *El premi oblidat*



**L**Èlia va arribar puntual aquell dilluns de finals de juny a la primera classe de reforç. Els seus companys encara no hi eren. Va travessar l'aula buida i es va dirigir al fons, on era el penja-robes. Li agradava asseure's allà perquè quedava una mica apartada de la resta dels alumnes i, així, es podia concentrar millor.

Aquell matí s'havia proposat acabar els exercicis de redacció. Li agradava evadir-se escrivint, encara que fos en anglès, però aquesta vegada tenia un motiu poderós: el vell volum que havia descobert a les golfes esperonava la seva fantasia.

—Vaja, que estrany, la primera d'arribar! —va exclamar, irònica, una noia de cabells arrissats que tot just entrava a l'aula. Carregava una motxilla que semblava enorme a causa de la baixa alçada de la jove.

—Hola, Marta. Que t'asseuràs aquí?

—Millor jo que la senyora Jolie, no trobes?

—Dona..., la Carla no es dignaria —va murmurar l'Èlia—. Ella és massa *cool* per asseure's a la rereguarda. Necessita ser admirada vint-i-quatre hores al dia.

—Això és el que ella es pensa, però els seus morrets comencen a estar molt vistos, igual que els seus minivestits d'escalforbraguetes. Apa! Ja la tenim aquí...

Unes rialles agudes van inundar l'aula. Un grup de noies acabava d'envair la sala amb la seva cridòria. Papallonejaven al voltant d'una jove de llarga cabellera fosca i llavis molsuts.

Sense deixar de xafardejar, es van dirigir a les taules de la primera fila. La Carla, àlies Jolie, va ser la primera a asseure's. Després ho van fer les altres. Encara que eren pèssimes estudiants, els agradava ser a primera línia de foc per exhibir-se davant els joves professors en pràctiques.

Encara no havien deixat les carpetes sobre la taula, quan quatre nois se'ls van apropar com borinots. El més forçut va parlar a la Jolie a cau d'orella.

—Com va, princesa? Tens plans per a aquest cap de setmana?

—Els tinc, però tu no hi ets—va respondre mentre li picava l'ullet.

—Dóna'm una pista. Hi ha cap festa?

—Això mateix.

—Llavors esbrinaré on és per colar-m'hi. No sabies que les festes es fan especialment per a aquells que no hi són convidats?

La Carla va llançar una mirada arrogant al forçut i va continuar parlant amb les seves amigues. Tots quatre nois es van quedar a l'aguait, esperant l'oportunitat de reprendre la conversa.

L'Èlia es va recollir un ble de cabells rere l'orella. La Marta, la seva millor amiga, lluitava perquè el cap no li caigués sobre el llibre de física. S'havia passat la nit al xat i ara la son li queia al damunt com una llosa.

Mentre el professor no arribava, l'Èlia va gargotejar en un racó del seu quadern una de les fades del llibre. En aquell moment, la Jolie es va girar per controlar l'aula i es va sorprendre de

veure-la allà. No sabia que la millor alumna rebia classes per al *First* a la mateixa classe i horari que els repetidors.

—Caram, però si és aquí la Pingüi! Com és que no t'has quedat dins l'iglu?

Tota classe va esclafir a riure. Tothom la mirava, però ella no va alçar la mirada del bloc de paper. Li havien posat aquell malnom a causa de la seva postura, una mica encongida, i pel costum d'amagar-se les mans dins la mànigues dels jerseis.

De sobte, li van llançar una bola de paper d'alumini. El projectil platejat va rebotar contra la seva motxilla. L'Èlia es va inquietar perquè allà dins hi amagava el seu tresor. Tanmateix, no va fer res per por que l'hi prenguessin.

—Té peix, Pingüi! —va escridassar-la una de les seguidores de la Carla.

Una pluja de boles de paper de plata va començar a caure-li al damunt.

L'Èlia va serrar les dents per evitar el plor. Encara que no era la primera vegada que es burlaven d'ella, se sentia humiliada.

Al cap d'uns minuts la tempesta es va apaivagar. Quan es van acabar les rialles, la seva companya se li va apropar i li va murmurar a cau d'orella.

—No els facis ni cas. Són unes *losers* que d'aquí a uns anys s'hipotecaran per operar-se els culs grossos.

En aquell moment, un jove professor d'aspecte espantadís va entrar a la classe. Es va fer un silenci que va durar ben poc.

No obstant això, a les orelles de l'Èlia encara persistia l'horrible remor de les riallades. Es va consolar pensant que aviat arribaria l'hora del descans. Seria el moment en què es podria amagar tota sola amb la seva preuada troballa.

\* \* \* \*



A recer d'unes escales del pati, va treure el llibre de les fades. Els horribles voltants de l'institut es van eclipsar en la seva ment, i s'hi va projectar un univers nou.

Va llegir el primer relat. S'hi explicava la història de Guleesh i les seves trobades amb uns follets. A més d'aquells personatges fantàstics, a l'Èlia li va entusiasmar la detallada descripció dels paisatges on transcorrien les aventures.

Quan amb prou feines faltava un minut perquè es reprenguessin les classes, va decidir fullejar les últimes pàgines del volum.

Al final del llibre, un curiós gravat va capturar la seva atenció. Tenia el disseny d'un cartell i, en llegir-lo, es va adonar que eren les bases d'un concurs literari. Les normes de la convocatòria estaven escrites amb refinada cal·ligrafia i decorades per sànefes amb formes vegetals.

Fascinada, l'Èlia va anar traduint mentalment:

*La Societat per a la Preservació de la Memòria de les Fades  
es complau a convocar el seu*

### IX CONCURS DE RELATS FEÈRICS

- \* *El tema tractarà sobre el món de les fades.*
- \* *L'extensió no podrà superar les 90 ratlles en total i no es farà servir paper pautat.*
- \* *S'haurà d'escriure a mà, amb tinta i ploma, i molt bona cal·ligrafia.*
- \* *Només es podrà concursar amb un relat per participant.*
- \* *Els originals s'hauran d'enviar per correu a la seu de l'SPMH (23 Magdalene St. Glastonbury, Somerset, Anglaterra).*

\* *El premi consistirà en una estada de tres setmanes a la residència Vil·la Morgana, propietat de l'SPMH.*

*Glastonbury, 7 de maig de 1917*

Quan va acabar de llegir aquelles bases, l'Èlia va tornar a la realitat. Aquell matí no deixava de dur-li sorpreses. Primerament, havia descobert un llibre sota la prestatgeria i ara, s'assabentava de l'existència d'un premi literari convocat gairebé cent anys enrere.

Era com si el passat no es resignés a emmagatzemar pols als prestatges i lluités per irrompre en el present. L'Èlia va imaginar-se com hauria estat participar en un concurs així, sobre un tema amb tantes possibilitats com era el de les fades.

Una idea va creuar llavors per la seva ment: i si s'hi presentava?

L'Èlia va pensar en el que passaria si participava en el concurs. Estava convençuda que hi havia un motiu pel qual havia aparegut el llibre amb la convocatòria.

D'alguna manera, sentia que havia descobert una connexió amb un món que creia enterrat per capes de temps.

Aquell matí ja n'havia estripat una.

